

25.12.19, Telecí, Boží hod vánoční

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. Ž 98, 1-3

PÍSEŇ 98 zpívejte pánu nové písně, 510 ó pane můj

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Otče nebeský, sklonil ses k nám ve své lásce a dal jsi nám svého Syna, aby nikdo z těch, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Pane Ježíši Kriste, jednorozený Synu Boží, pro naši spásu jsi na sebe vzal naše tělo a sestoupil do hlubin trápení i smrti. Duchu svatý, dej, abychom dnes uslyšeli zvěst vánočního evangelia jako andělského poselství z nebe. Ať rozehvěje naše srdce vděčnými chválami. Dej, ať u Kristova stolu máme s celou církví podíl na nebeské radosti a ať tato radost zůstane trvale v nás. Dej, ať nemůžeme jinak než o ní vyprávět druhým. Ať evangelium o narozeném Spasiteli zní až do posledních končin země. V jednotě víry s bratry a sestrami, kteří tě dnes po celém světě oslavují, i se zástupy nebeskými ti vzdáváme čest a chválu. Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení! Halelujah.

I. ČTENÍ / 1Sam 16, 4-6

PÍSEŇ / 294 ó křesťané všichni

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Milostivý Otče, dej své církvi, aby si ničím nedala přehlušit radost z tvé lásky. Ať v ní stále zní radostná zvěst o tvém Synu, který se narodil jako bezmocné dítě. Způsob, ať tato zvěst potěšuje nás i všechny, kdo se cítí bezmocní ve svém stáří, v opuštěnosti, v nemocech. Věrný Otče, dej, ať vánoční evangelium o tvém Synu, ohroženém hned po narození, posiluje nás i všechny, kdo jsou ohrožováni bezprávím, nespravedlností, násilím, všechny, kdo jsou ve vězení, kdo trpí ve válce. Nebeský Otče, dej, ať vánoční evangelium o betlémské hvězdě zvěstuje všem, že celý svět má svůj smysl v narozeném Mesiáši. Dej, ať tato zvěst potěší všechny, kdo se bojí, kdo jsou v moci starosti, hříchů a vin, všechny, jimž se ztrácí smysl života. Vybav církev dary Ducha, aby poselství o Spasiteli nesla až do posledních končin země. Požehnej práci teologických fakult a neopouštěj naše studenty v čase jejich přípravy ke službě. Otče, buď s manžely, rodiči, dětmi, kteří žijí spolu v lásce a radosti. Slitovávej se nad domovy, které ohrožuje nedorozumění a nevěra, kde se rodiče trápí kvůli dětem a děti kvůli rodičům. Otče všech lidí, dej, ať vánoční evangelium, v němž nebesští andělé zvěstují pokoj, pokoří všechny, kdo spoléhají sami na sebe, kdo si myslí, že narozeného Spasitele nepotřebují. Dej, ať toto evangelium světu přinese pokoj a mír.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. 1 J 4, 7-9

POŽEHNÁNÍ Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu. Amen. (2 Te 2,16n) **PÍSEŇ** 550 až potud nám

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 2, 1-9

Milí přátelé,

nebojte se. Kolikrát jsme to už slyšeli a kolikrát to ještě uslyšíme. Ale nebojte se, zazní až poté, co se jich, těch pastýřů zmocnila veliká bázeň. Strach z neznámého, úcta k tomu, co se stalo, setkání s nečekaným, nevysvětlitelným jevem, se slávou Páně, která se rozáčila kolem nich, osvětila je září až nečekanou. A zmocnila se jich veliká bázeň. Čeho se to však tak báli a čeho se bojíme my dnes?

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Na tom by nebylo nic tak strašného, kdyby se tento první majetkový soupis nekonal, když Sýrii spravoval Quirinius a každý a všichni se tím pádem museli a šli dát zapsat, každý do svého města. A tady nastává problém první. I Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Sotva se zasnoubili, už čekala, facka pro všechny puritány, co hůř, v tomto pozeňnaném stavu vydala se i s Josefem na cestu, a co se nestalo, přišla její hodina. Kdo by to byl řekl, že zrovna právě teď a kdo by to byl čekal, že zrovna a právě tehdy, když jsou s Josefem na cestě. A to až z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města

Davidova, kdo ví, kolik kilometrů, hlavně však kvůli jednomu soupisu lidu. Snad se to muselo stát a snad proto, abychom se ani my nebáli.

Když se stane něco nečekaného, je vydán soupis, který i nebohous Marií v očekávání a statečného Josefa, který to všechno vezme na sebe, vyžene na cestu, aby došli až tam, kam měli a dali se tam zapsat. Když se stane něco, co nás překvapí, musíme se vydat, kam ani nechceme a jen proto, že to někdo seshora nařídí, když i v pokročilém stadiu, který jsem opravdu nečekala, jdu až tam, kde bych to nečekala. A když musíme v životě udělat nebo spíš přijmout nějakou změnu, kterou jsme třeba ani nečekali a která nás může poněkud předčasně vyhodit z konceptu, který jsme si třeba i my sami vytvořili a zachovat se najednou úplně jinak, než jak jsme byli například zvyklí. A tak nebo spíš tak nějak se museli rozhodnout a vydat na cestu i Josef s Marií. A to i když nebo právě tehdy když čekala dítě.

A byli tam. A když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. Což se těžko vykládá od někoho, kdo nemá děti a vlastně ani ženu, a tedy si to ani moc neumí představit. Mohl bych to sice říct tak, že přišel konec jejího čekání, ba očekávání, a to, co mělo přijít i konečně přišlo a z dívky a panny dokonce stále ještě zasnoubené se takřka najednou stala žena. A z Josefa, který k tomu všemu přišel tak

trochu jak slepý k houslím, se stal muž. Ale protože bych se dál mohl dostat až k oblíbené otázce, co po nás na tomto světě zbyde, a to raději nechám na jiných. Nakonec tedy porodila, na nic nečekala a když to přišlo, porodila svého prvorozeného syna.

A Bůh se stal člověkem. Od početí z Ducha svatého ke zcela pozemskému narození. A jak jinak se do tohoto světa zrodit než skrze matku a ženu. Jak jinak se stát člověkem v tomto pozemském světě. Jak jinak a taky proč. A proč zrovna tak.

Bůh se rodí do naší pozemské bídy, do světa, který ho sice oslavil, ale už nepřijal, do života, který je nám tak blízký, a přitom tak daleký. Stává se člověkem, který tu chce být pro všechny, ale hlavně pro nás všechny. My, vy a ty je to, co od něj také chceme slyšet, už ne jen já nebo on a už vůbec ne oni, ale my. To my jsme ti, ke komu se Bůh sklání a svým narozením do pozemského těla stává se i námi. A jsme to my, kdo chceme slyšet o Boží přítomnosti i pro nás, lidi, kteří touží aspoň jednou za rok zaslechnout tu dobrou zprávu a současně radostnou zvěst, že se Bůh stal člověkem a je tu i pro nás. V té naší bídě, ale i v tom našem bohatství, v tom našem máme se dobře, ale i když je nám špatně. Neboli Bůh je s námi i v těžkostech našich všedních dní, když jsme sami, ale i když jsme s druhými lidmi, Bůh nás v tom nenechává. Stává se člověkem, bere na sebe naši bídu, naši bezmoc, a právě v nich prokazuje své božství,

svou lásku k nám. A chceme to slyšet všichni, že i nás všechny má Bůh rád. Dokonce a jsme si jist, že určitě i přes všechny naše slabosti a selhání, neúspěchy a nezdary, i když o tom třeba ani nevíme nebo jsme to slyšeli už stokrát, a přesto tomu nevěříme.

A taky když neumíme najít místo pod střechem pro jedno nově se narozené dítě, když myslíme jen sami na sebe a své bolesti a uniká nám, co dobrého a krásného se ve světě děje, třeba že se rodí nový život. Položen do obyčejných jeslí, zavinut do plenek, které v té době už zřejmě byly, v podmínkách více než skrovných. Takhle to dopadá s Božím člověkem, se zázrakem nového bytí.

Současně však má tato zdánlivě obyčejnost přivést nejen Marii a Josefa, ale i celý lid k něčemu velmi neobyčejnému. Narodil se totiž ten, kdo tu v tom všem bude chvíli s námi. Už se nemusíme bát, že by se nás mělo zmocňovat něco většího a vyššího, než jsme my sami, nýbrž naopak se můžeme těšit a radovat z toho, že i pro nás je Bůh i tady všude mezi námi přítomen. A nejen jako dítě v plenkách položené do jeslí, ale také jako ten, který zná tu naši bídu a smutek a občas i nějaké prázdno, nudu a šed' a na druhou stranu je i dárce naší radosti, veselí a všeho toho, když se máme dobře.

Nemusíme se bát, že bychom na Pána Boha nestačili anebo bychom nebyli dost dobří na to přijmout jeho narození v podobě

malého dítěte nebo že bychom sem kvůli jeho slávě vůbec nepatřili, naopak jsme tu i pro to, aby se i k nám mohl Bůh přiznat.

A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Pastýřem je každý z nás, tehdy byli povoláni hlídat své stádo ve dne v noci, držet stráž a dávat pozor, dnes je pastýřem ten, kdo má minimálně přehled o tom, co se kde děje a pamatuje a snad i hledí na ty, kdo něco potřebují, někde bloudí a nemohou najít cestu zpět, s něčím si nevědí rady, tak jim ochotně poradí, a stará se, aby i mezi lidmi vládl pokoj a mír.

Pastýřem je každý z nás, někdy se tomu říká všeobecné kněžství, každý má svůj díl vlivu, a to i na druhé lidi, každý se může snažit a pokoušet udělat něco i pro obecné dobré, každý má nějaké své obdarování, kterým může přispět k blahu celé obce. Někdy stačí jen chtít a být dobrým pastýřem, co zvládne i život pod širým nebem znamená někdy i jen naslouchat tomu, co ten druhý říká, což občas stojí za to. A dobrým pastýřem může být opravdu každý.

A pastýři byli i první, kdo se o tom slavném narození Páně dozvěděl nebo spíš ke komu se ta zpráva dostala. Náhle totiž při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Právě k nim se dostává to slavné zjevení toho, co se to právě stalo, že se Bůh zjevil ve svém Synu, aby se tento mohl stát člověkem a tím dát a vrátit celé

zemi klid a pokoj. Kdo se totiž dobře stará o své stádce, tomu se to pak může vrátit až stonásobně.

Třebas i v podobě Kristovy přítomnosti. Zářící do celého světa a radostně volající, právě dnes jsem se narodil, abyste i vy měli o čem těm druhým vyprávět, co krásného a dobrého se děje kolem nás. Ježíšovo narození je totiž mimo jiné svědectvím o tom, že není vždycky všechno špatně ani když se to narodí v jesličkách na slámě, ale že je občas dobré všimnout si i těch, byť malých, ale o to víc vzácnějších věcí, jako třeba že se nemusíme ničeho bát.

A to ani svých vlastních bázní a strachů, lži a nenávisti, beznaděje a bezmoci. Jak nám ukazuje i narození Krista, svět je celkem pěkné místo k životu, jen je třeba ho občas objevit, nechat se jím osvětit či ozářit, ale ne jím, ale slávou, kterou nám přináší andělská zvěst o narození Páně, která tu je pro všechny lid. Což si ovšem nesmíme nechat pro sebe a místo všech těch strachů a zmocňujících se obav jen hlavu vzhůru a on, ona, ono to přijde.

A tak nebojte se. A nebojme se, že by nás v tom Pán Bůh mohl nechat. On právě proto poslal a vlastně neustále posílá svého Syna a našeho Pána Ježíše Krista, aby jeho prostřednictvím byl s námi a my si tak jako každý rok mohli připomínat a připomenout, že to nejhezčí se někdy skrývá v malých jesličkách kdesi na slámě v judském Betlémě. PÍSEŇ 293 čas radosti